

Toespraak Kamervoorzitter Gerdi Verbeet bij de uitreiking van het eerste BoekStart-koffertje in de Openbare Bibliotheek in Den Haag, maandag 11 april 2011 [\(toespraak t.b.v. eerste deel van het programma\)](#)

Dames en heren,

Wat is het mooi dat er door de komst van de BoekStart-hoek nu ook voor de allerkleinsten plaats is in de bibliotheek. Nu kunnen tenminste ook baby's hier terecht voor zulke fijne dingen als knisperboekjes en stoffen blaadjes waar je zo lekker op kan sabbelen.

Zo is dit gebouw precies geworden wat een bibliotheek moet zijn – een plek waar alle mensen zich thuis kunnen voelen, van 0 tot 100 jaar.

Dan komt een bibliotheek trouwens aardig in de buurt van mijn voorstelling van een ideale omgeving: mensen van alle leeftijden en afkomst door elkaar, zittend, staand of liggend – en allemaal met een boek!

U begrijpt het al: ik ben een enorme lezer. Van leren lezen heb ik ooit zelfs mijn beroep gemaakt, want voordat ik de politiek in ging was ik lerares Nederlands.

En ik ben er van overtuigd, dat dat ook is gekomen door mijn oma. Zij was het die altijd weer de tijd nam om mij voor te lezen, toen ik klein was.

Jip en Janneke deel 1, Jip en Janneke deel 2, Jip en Janneke spelen samen, Jip en Janneke in Artis: ik kreeg er nooit genoeg van en mijn oma ook niet. Nou ja, dat is niet helemaal waar. Mijn oma viel namelijk tijdens het voorlezen ook wel eens spontaan in slaap...

Over de waarde van voorlezen aan kinderen bestaat, denk ik, weinig verschil van mening. Het is een klassieke voorstelling: vader of moeder vertelt een verhaal en het kind zit stil te luisteren op schoot. Het verhaal dat verteld wordt kan letterlijk dat zijn wat in het boek staat, maar bij een plaatjesboek mag je het verhaal als ouder ook zelf verzinnen. Het is een bijna volmaakte verbeelding van rust en intimiteit tussen ouder en kind.

En dat laatste is precies de waarde van BoekStart.

Voorlezen aan hele kleintjes ligt niet voor de hand. Woorden zeggen een baby immers niet veel en een boek al helemaal niks. Maar wat baby's wel veel zegt is als je in alle rust bij papa of mama op schoot mag liggen met de melodie van hun stem in je oortjes. Dat is fijn! En dan is voorlezen aan baby's opeens een stuk minder vreemd.

En zo kun je kinderen dus vanaf heel jong laten voelen, hoe fijn lezen is. Een ouder die het kind vanaf heel jonge leeftijd elke dag voorleest, maakt van lezen iets moois. Een boek wordt dan een symbool van rust en aandacht. Dat zal het kind zijn hele leven niet meer vergeten.

De baby luistert alleen naar de intonatie, naar de melodie van je stem.

De peuter begint de woorden te begrijpen en de kleuter leert met elk nieuw boekje weer nieuwe woorden.

Het kind begint de relatie te snappen tussen de woorden en de plaatjes in het boek – en dan ook tussen de woorden en de wereld om hem heen.

Dan is samen lezen iets wat kinderen helpt om grip te krijgen op de wereld.

Eerst is een boek alleen een ding om in te bijten, maar als je groter wordt kan een boek echt je vriend zijn - een bron van plezier en een baken van troost.

Het project BoekStart helpt mee om kinderen dat te leren. Bovendien worden ouders die zelf weinig lezen door dit project bewust gemaakt van de waarde van voorlezen. En als je baby gratis lid wordt van de bibliotheek, loop je er zelf ook makkelijker binnen. Zo heeft het programma niet alleen waarde voor de kinderen, maar ook voor de ouders.

Het is daarom geweldig, dat het project in Nederland al een sterke start heeft gemaakt. In heel het land zijn bibliotheken bezig met de inrichting van een BoekStart-hoek. Ze maken er een plek van waar ze ouders met baby's warm kunnen ontvangen. En dus een plek die de basis kan zijn voor een leven vol leesplezier.

Eind dit jaar staat de teller van het aantal uitgereikte BoekStart-koffertjes op 75.000. Dat zijn 75.000 kinderen die kennis maken met iets, waar ze de rest van hun leven van kunnen leren, steun aan kunnen hebben en ook een hoop plezier aan kunnen beleven. Straks mag ik drie van die 75.000 koffertjes uitreiken, de eerste drie BoekStart-koffertje van de Centrale Bibliotheek in Den Haag.

Hartelijk dank voor uw aandacht.

Toespraak Kamervoorzitter Gerdi Verbeet bij de uitreiking van het eerste BoekStart-koffertje in de Openbare Bibliotheek in Den Haag, donderdag 11 april 2011 (toespraak t.b.v. tweede deel van het programma)

Dames en heren, beste ouders, lieve kinderen,

Wat een feest om hier vandaag te zijn, met zoveel kinderen om ons heen!

Ik zei eerder al: ik vond het heerlijk om voorgelezen te worden.

Mijn oma heeft mij geleerd te genieten van boeken, te genieten van lezen.

Toen mijn eigen kinderen klein waren, vond ik het voorleesuurtje het fijnste moment van de dag.

En nu ben ik zelf die oma die voorleest – en die daar nooit genoeg van krijgt.

Daarom heb ik, ter gelegenheid van deze dag, een verhaaltje gemaakt dat ik nu ga voorlezen aan Het gaat over Kikker, want de schrijver Max Velthuijs was ten slotte een Hagenaar. Bovendien zit in elk BoekStart-koffertje een boekje van zijn hand.

KIKKERVERHAAL

Kikker was een dagje in de grote stad.

's Ochtends was hij al vroeg in de trein gestapt. Hij wilde niet te laat komen.

Het was druk in de stad. Dat was Kikker niet gewend. In het bos is het altijd stil.

Voorzichtig stak hij de straat over.

De auto's reden wel heel hard.

Na een tijdje kwam hij bij een groot gebouw. Daar moest hij zijn.

Voor de deur stond een meneer met een deftig pak. Hij zag er een beetje streng uit.

“Wat kom je doen?” vroeg hij.

“Ik kom voor de voorzitter”, zei Kikker. “Zij heeft me uitgenodigd”.

“Dan mag je naar binnen”, zei de meneer.

Kikker kwam in een grote zaal. Er waren veel mensen. Ze zaten allemaal in grote blauwe stoelen. Ze keken naar Kikker. Hij werd er verlegen van.

Toen zag hij de voorzitter. Ze zat op een hele hoge stoel. Dan kon ze iedereen goed zien.

Kikker klom op de stoel. Hij ging gewoon bij de voorzitter op schoot zitten.

“Ik wil wat zeggen”, zei hij.

“Nou, dat mag”, zei de voorzitter. “Als je een beetje hard praat, kan iedereen je horen.”

Kikker schraapte zijn keel. “Horen jullie me?” vroeg hij.

JA, zeiden de mensen in de blauwe stoelen.

Toen zei Kikker: “Lezen jullie wel eens een boek?”

JA, zeiden de mensen.

“En lezen jullie ook wel eens voor aan de kinderen?”

JA, zeiden de mensen.

“Goed zo”, zei Kikker. “Zo moet het. Alle grote mensen moeten voorlezen. Dat vinden kinderen fijn. En dan gaan ze later zelf ook lezen. Bij voorbeeld over mij en Eend en Haas. Gaan jullie daar voor zorgen?”

De mensen in de blauwe stoelen zeiden heel hard JA.

“Goed zo”, zei Kikker. Dan is dat geregeld. Dan ga ik nu weer terug naar het bos.”

En dan mag ik nu tot mijn grote genoegen het eerste BoekStart-koffertje van Den Haag uitreiken.